

Portørernes Antal, og i Løbet af ganske kort Tid ville selv disse personlige Tillæg helt forsvinde.

Og hvor inderlig vilkaarligt er saa ikke det Huslejetillæg, der her foreslaas: 120 eller 90 Kr. — der er kun to Satsler — til Jernbanefunktionærer over hele Landet. Læg Mærke til, mine Herrer, at det er paa Forhaand slaaet fast, at de, der ere ansatte i København eller i Købstæderne, skulle have dette Husleje- og Opholdstillæg paa 90 eller 120 Kr. uden Hensyn til Ministerens Skøn. Det er kun paa Landet, man vil prisgive Portørerne, eller, lad mig hellere sige, overlade dem til Ministerens Skøn; der ligger maaske deri en Tanke, som de Herrer nok forstaa. Man foreslaar altsaa her et Huslejetillæg paa to Satsler, 90 eller 120 Kr., og det gør man paa den Baggrund, som det jo viser sig, man den Dag i Dag kan fange Sjæle paa, at det er det, de havde før, eller at det er det, de have i andre Etater. Og hvad er saa Sandheden? At man før havde 3 Klasser af Opholdstillæg paa 60, 90 og 120 Kr., medens man nu uden videre stryger den nederste, og at man i de andre Etater, Postvæsenet navnlig, har Huslejetillæg efter Loven af 1902 paa 36—72 Kr. Loven af 23. Maj 1902 § 10 tillægger Postbude, Pakmestre og Postkonduktører, der ere bosatte udenfor København og Frederiksberg Kommune, Huslejetillæg af 36—72 Kr. aarlig; og saa foreslaar man her 90 eller 120 Kr.! Endvidere stillede til Finanslovens anden Behandling i Fjor de ærede Medlemmer, som vare Socialdemokratiets Repræsentanter i Finansudvalget, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) og det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (Harald Jensen) et Forslag til Fyldestgørelse af dette Krav, der lød saaledes: „Huslejetillæg til Portører og Stationsbude i Købstæderne 20,000 Kr.“ Det kunde man den Gang nøjes med; nu kan mindre end 300,000 Kr. ikke gøre det. Det er jo kun kalkulatorisk, det kan og det vil efterhaanden løbe meget højere op. Det var de Herrerens eget Forslag for et Aar siden. Og ikke nok med det, mine Herrer! Men hvis De tro, at De ramme Retfærdigheden, at De, som det ærede Medlem for Helsingør (Christian Rasmussen), tror jeg, det var, udtalte, bortrydde Utilfredsheden og skabe Tilfredshed ved at vedtage dette Forslag, saa tage De beklagelig fejl. Tilfredshed er maaske overhovedet uopnaaelig; saa længe de Herrer raade, der have rejst denne Agitation. Men selv bort-

set derfra, kan det jo ikke nægtes, at naar man nu vil give et Huslejetillæg, som er langt højere end det, man før vilde give, og langt højere end det, de faa i de andre Etater, til Funktionærer, som ere bedre stillede end andre i samme Etat, saa maa det vække bitter Utilfredshed hos dem, der staa endnu lavere nede. Thi glem ikke, mine Herrer, at det er jo ikke de laveste, man tager med her. Man har talt saa meget om Depotarbejderne. Man har hidtil næsten ikke kunnet høre Tale om Tantiømen, uden at man hørte, at paa den ene Ende af Stigen op efter stod Generaldirektøren med sine 4—5,000 Kr. i Tantiøme, og saa gik det nedad, helt ned til Depotarbejderne, som ingen Ting fik. Saadan var Talen, og det var jo sandt; Depotarbejderne fik ingen Ting, af gode Grunde eller i alt Fald af Grunde, man den Gang i 1903 ingenlunde lagde Skjul paa, men gav til Kende og fandt Tilslutning til fra de fleste Sider. Jeg skal ikke her komme ind paa, hvilke disse Grunde vare, men da Depotarbejderne klagede det følgende Aar, fordi de ikke fik det, gav man dem en Erstatning derfor, gav dem med Tilslutning af de socialdemokratiske Repræsentanter her i Tinget Erstatning i Form af et 5te Alderstillelag. Aldrig saa snart havde de faaet og fordøjet det, før de bruges igen ved denne frygtelige Anklage mod Lovgivningsmagten for, at den har betænkt Generaldirektøren med 5,000 Kr. og saa videre nedad indtil de laveste, som intet faa. Men, mine Herrer, naar man selv kommer med dette Ændringsforslag, som skal fyldestgøre Retfærdigheden — hvis det ikke er Mening, ved jeg ikke, hvad Mening er —, lader man ogsaa Depotarbejderne ligge. Ja, der findes ogsaa Standsforskel, mærker man, indenfor den socialdemokratiske Stat, det kende vi jo fra Arbejderorganisationerne; ogsaa der kommer den undertiden frem. Her dukker den ogsaa op; der er nogle, der anse sig for lidt bedre end andre, og det er dem, der her anse sig for lidt bedre, der skulle have, medens de, der ere ringere, ikke skulle have. Og naar man saa endelig som Argument paaberaaber sig, at disse Folk med de lave Lønninger — hvorved man stadig bortser fra Tantiømen, som om det var en Uting, at man skulde tage mod de 76 Kr., her er budt, og bortser fra det Huslejetillæg, de dog have i København og Frederiksberg, og oven i Købet angive deres Lønninger til 840 Kr., skønt i Virkeligheden ingen Lønninger ere saa lave, naar alt regnes med; de ere paa paa 900—1,000—